

OAMENI CARE AU FOST: Fără Jean Băileșteanu, lumea e mai tristă

Categorie: Timp liber Publicat: Vineri, 20 Martie 2020 08:37 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 780

De câte ori mă gândesc la Jean Băileșteanu, îmi amintesc momentul în care m-am întâlnit cu el, în 1985, în apropierea Teatrului Național „Marin Sorescu” din Craiova, și mi-a oferit, cu dedicație, cartea care l-a definit ca prozator de valoare – *Drum în tăcere*.

EDIȚIE SPECIALĂ

OAMENI CARE AU FOST: Fără Jean Băileșteanu, lumea e mai tristă

Categorie: Timp liber Publicat: Vineri, 20 Martie 2020 08:37 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 780

Era bucuros, și pe bună dreptate, pentru că se afla la capătul unor lupte îndelungate cu cenzura vremii, care îi *amputase* cartea cu vreo 300 de pagini!...

Drum în tăcere a fost bine primită de critica literară a anilor '80, impunându-l pe Jean Băileșteanu ca un prozator de forță și unii chiar au făcut asemănări cu *Moromeții*, a lui Marin Preda, pentru că și aici este reflectată fidel lumea satului, cu particularitățile, regionalismele și obiceiurile țaranului român, abrutizat de muncă și nevoi și, totodată, aflat sub presiunea regimului comunist, totalitar, care îl lăsase fără pământ și îl făcuse slugă la stat.

Încă de la debut, Jean Băileșteanu a surprins prin scrisul său și prin temele abordate, dar, în același timp, personalitatea sa a fost completată de o bonomie rară, și toți cei care l-au cunoscut pe Omul-Jean Băileșteanu sunt convins că îmi vor da dreptate. Pentru mine, Jean Băileșteanu nu a fost doar un scriitor remarcabil și un prieten oarecare, ci a fost aproape ca un frate mai mare, cu care mă sfătuiam, de multe ori, când mă aflam într-o situație în care nu eram sigur ce decizie să iau și, nu de puține ori, când am avut nevoie, Jean m-a ajutat cu tot ce i-a stat în putință.

Când am aflat că Jean nu mai e printre noi, în dimineața zilei *negre* de 14 aprilie 2018, am intrat în stare de șoc. Ceva s-a rupt în sufletul meu și am înțeles că, de acum înainte, nimic nu va mai fi la fel. După starea de șoc, am plâns ca un copil bătut de străini: un plâns convulsiv, ca de boală, pe care nu mi-l puteam stăpâni și pe care, de fapt, nici nu voiam să mi-l stăpânesc. Aveam impresia că așa îl răzbun pe Jean în fața morții, că rămân coechipierul lui care continuă să lupte după ce el a fost răpus.

Timp de o săptămână nu am vrut să mai vorbesc cu nimeni, am închis telefonul și am stat mai mult în casă. Îmi era greu să accept realitatea: faptul că Jean a murit la două zile și ceva (53 de ore – de la ora 21.00, pe 11 aprilie, până la ora 02.00, pe 14 aprilie) după ce echipa de scriitori care l-a susținut în alegeri reușise să-l impună președinte al Filialei Craiova (Oltenia) a Uniunii Scriitorilor din România.

Făcusem planuri de viitor: să găsim un sediu decent pentru filială, să redeschidem **Cenaclul RAMURI**, să încheiem parteneriate de colaborare cu consiliile județene Dolj, Gorj, Mehedinți, Olt și Vâlcea, care să sponsorizeze și să înlesnească întâlnirile între scriitorii din filială, pentru a ne cunoaște mai bine și a colabora mai bine, în plan cultural. Dar nu a fost să fie așa. **lată că și bucuria ucide, nu numai tristețea!**

EDIȚIE SPECIALĂ

OAMENI CARE AU FOST: Fără Jean Băileșteanu, lumea e mai tristă

Categorie: Timp liber Publicat: Vineri, 20 Martie 2020 08:37 Scris de Emilian Mirea
Accesări: 780

Ultima dată când l-am văzut pe Jean a fost în seara de 11 aprilie, când am sărbătorit victoria, și, la plecare, el m-a condus până afară, în fața restaurantului, și mi-a zis... **Să ne vedem cu bine și să ne apucăm de treabă!** Și, din acel moment, **orele au început să se numere invers, pentru Jean... Ceasul vieții lui își consuma ultimele tic-tac-uri, iar noi, cei care îl sărbătoream, nu bănuiam nimic.**

Dumnezeu să te odihnească, Jean! Noi, cei care am fost și am rămas prietenii tăi, și după moarte, trebuie să mergem mai departe, suntem nevoiți să ne mai chinuim, cu viața asta, o vreme. Ne vom mai îmbăta, de multe ori, cu speranțe și idealuri deșarte, care se vor opri brusc, ca și la tine, într-o cruce și un mormânt... Dar **ceva rămâne după noi: rămân cărțile noastre, cu trăirile și suferințele noastre, iar ele vor vorbi despre ce am fost și despre ce am fi vrut să fim.**

Dumnezeu să te odihnească, Jean, și **să-ți dea pacea interioară pe care aici, în viața asta, nu ai avut-o**, pentru că ai fost prea *prins* cu treburile lumesti, care nu aduc fericirea!...

OAMENI CARE AU FOST: Fără Jean Băileșteanu, lumea e mai tristă

Categorie: Timp liber Publicat: Vineri, 20 Martie 2020 08:37 Scris de Emilian Mirea

Accesări: 780

Sper că ne vom revedea, odată, și ne vom bucura de continuarea prieteniei, în alte sfere spirituale. Pentru că, **dacă nu va fi așa, înseamnă că nimic nu are sens. Dar, sigur, nu poate fi așa!**